

לנו מאנגליה לאחר דיכוי המהומות הן כל כך עצומות וקרובות
(לודאי) שלי אין כל ספק והיסוס בקבלת הסכם כזה, אם כי להלכה
יש בו הגבלת גידולנו כביכול.

26.9.36

אל.מ. בהשומר הצעיר 18 (15.9.36) מנאץ כדרכו את
מ.פ.א.י. באמצעים מנוסים ובדוקים: שם בפי שליחיה את ההפך
ממה שהם אומרים, מסלף את עמדתה הפוליטית - ונלחם בגבורה
נגד האבסורדים שבזה. לאחר ישיבת הוה"פ שבה העמדתי במרכז
הבירור הפוליטי את השאלה הערכית והסברתי את רעיון הפריסט
הפוליטי - כותב אל.מ.:

(1) "בכינוס הראשון של באי כוח הישוב שנחקיים בהתחלת
הפורענויות יכל היה ציבור הפועלים לשמוע מפי שליחו בתנועה
הציונית דברי ביטול כלפי כל אפשרות של איזה שהוא הסכם יהודי
ערבי במסך עשרות השנים הקרובות, וקביעת הברית היהודית-
הבריטית כאוריינטציה ציונית יחידה". - -

(2) "במקום לראות את חומת הזרות החוצצת בינינו
לבין היישוב הערבי כרקע הנוח ביותר לגבי הריאקציה הערבית
והגורם האימפריאליסטי ללבנות את אש המאורעות כפעם בפעם,
היתה החשובה הגברת הטיטמאות של התבדלות כלכלית ופוליטית של
היישוב היהודי. את החזרה הזאת של אכסלון זיכיות לאומית השמיעו
לנו דווקא על קברם הרענן של חללינו הראשונים".

(3) "המדינאים" הריאליים" שלנו ידעו להחשיב בפדיניות

הציונית רק את הכוחות השולטים היום. משום כך הם זלזלו בגורם הערבי, משום כך הם הזניחו בשנים האחרונות את המערכה הסוציאליסטית הבין-לאומית".

הקטע הראשון (1) הוא סילוף וסרוס זדוני של דברי בכינוס הוה"ל מיום 5.5.36. אמרתי: עלינו להיות מוכנים בכל רגע לעשות שלום פוליטי עם הערבי, אבל חנאי לשלום זה: הכרה מלאה מצד הערבים בשאיפה ובזכות של העם היהודי במולדתו, ומצדנו - עזרה מלאה לשאיפות הלאומיות של העם הערבי, מבחינה היסטורית אין סתירה בין שתי שאיפות אלה; אולם בתקופה זו לא הגיעו עדיין הערבים להכרה זו, ואין הם מוכנים עדיין לוותר על תביעת שלטונם המלא והיחיד על הארץ הזאת, ומשום כך אי אפשר עכשיו עדיין הסכם פוליטי ערבי יהודי. ומה שנחוץ לנו עכשיו זהו הסכם יהודי אנגלי. - - בהיסטוריה יש תחנות, נגיע לתחנה שבה נוכל להקים הסכם יהודי ערבי. בתחנה הנוכחית חשוב וקובע הסכם יהודי אנגלי. - - איני יודע מה יהיה בעוד דור אחד - אני רואה עכשיו לעשר השנים הבאות ובתקופה זו של עשר השנים הקרובות הגורם הפוליטי המכריע הוא אנגליה.

קטע (2) מחייס לדברי ההספד שלי בעשרים לאפריל

בח"א. נגעתי בשאלה זו גם בכינוס הנ"ל: "אני חסיד של קואופרציה יהודית-ערבית, גם בשטח הכלכלי וגם בשטח הפוליטי, אבל חלות אינה קואופרציה. שיחוף פעולה פורה מחייב עצמאות ואי-חלות, - ועלינו להיות חפשיים מכל חלות כלכלית", והזכרתי נמל, עבודה עברית, חצץ יהודי וכדומה. לאל. פ. ברור כנראה

שדווקא תלוחנו בנמל יפו תחיש את הבאולה הדו-לאומית...

בקטע (3) אל.פ. מסיף לנו חשיבות הקשרים עם החנועה הסוציאליסטית הבינלאומית. מלבד רגש ישר חסר הוא גם רגש של הומור...

הזמנו לאחר הצהרים את אגרונסקי וסידרנו ש.פ. פרסם
מחר את המשחק של המופתי (והנציב) מאחורי הקלעים: שמה שהקבינט
גרש דרך הדלת מנסים להכניס דרך החלון. והמופתי שמפחד מהמתנגדים
לשביחה ומהכנופיות גם יחד רוצה ל"הציל פניו" ע"י הזמנת
"המלכים" לדרוש הפסקת המהומות.

הצעתי גם לג. ללכת לאמריקא למען פרסם ב"טיימס"
מזימת משרד המושבות בדבר ההגירה.

ק. הודיע לזקן שחופיק אבול הודה נשלח ע"י האמיר
לברר היחסים בועד העליון, וביום 13 לח"ז הודיע שבחוף הועד
יש סיעות אלו:

- (1) חג' אמין, גמאל, חלדי ופואד סבא,
- (2) רגיב, אלפרד רוק,
- (3) חלמי, עוני, גוציין,
- (4) עבד אל לסיף צלאח.

(1) רוצה להפסיק המומות אם המלכים יפנו אליהם
ויבטיחו עזרתם לערבים. אם יקבלו פניה כזו יפסיקו המהומות
בחנאי שהועדים המקומיים יסכימו.

3) מסכימה ל-1), אך אינה עומדת על החנאי של הסכמת

הועדים המקומיים.

2) נכונה לפעולות על פי דרישת האמיר, אבל בתנאי ששאר

חברי הועד יסכימו. הרוב היה נגד 2) ואלה הסכימו לעשות נסיון להשיג עזרת המלכים וגוציין נשלח למסרה זו לקהירו.

[9]

28.7.36

גרשון הסכים לנסוע לבררתי אחו הבוקר את דרכי

הפעולה: ישה בלונדון ימים אחדים

30.9.36

חזרתי היום לירושלים למען קבוע עם גרשון חכנית

פעולתו. הוא נוסע מחרתים. הצעתי שבפרסום ישנה בשני פרטים

את חכנית מ.: יגדיל מספר העולים לשנה (במקום 17,000 לשנה

1937 יחז 21,000, וכן גם לשנים הבאות), ובמקום חכנית המגיעה

עד שנה 1950 - תגיע רק עד 1947 (עשר שנים), משני טעמים:

1) להכביר על הכרת המקור,

2) לעורר מלחמה נגד מספר יותר גדול קצת, שיכביר

עוד יותר הגשת התכנית האמיתית לוועדת הכתר.

לאחר הפרסום יערוך קמפניה (בכתב ולא באספות מחאה)

נגד התכנית וישתמש בנימוקים הבאים:

א) חכנית זו מגלה שכל ענין הועדה אינו אלא פרס.

שולחים כביכול ועדה לחקור ולהציע - ולמעשה כבר קבע משרד